

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Dezső István**: Apostoli élet — Jézussal. — **Rogács Ferenc**: Oltárvirágok: A szentmise áldozat. — **Kronika**. — **Központi**: Imaszándékunk: «Jézus szíve engesztelésében!»

Apostoli élet — Jézussal.

Az Úr Jézust szívükbe fogadó apostolok tudatára ébredhettek igazi, tulajdonképpeni hivatásuknak.

A keresztség szentségének a felvételével új teremtmények — Isten gyermekei — lettek. Természetfölötti életre rendelte őket az Isten, hogy meghalva a bűnnek és a világnak, már ezután Istennek éljenek.

Nem önmagukéi, hogy a saját akarataikat vagy tetszésüket kövessék; nem is ezé a világé, hogy annak nézete, vagy divatja irányítsa az életmódjukat; nem is a testé, hogy a test rendetlen hajlamait, bűnös kívánságait teljesítve test szerint éljenek.

Ők keresztyének, Krisztus drága vérében megváltott és Szent Szíve szeretetével megszentelt krisztusi emberek. Krisztuséi egészen, testestől-lelkestől evilági és örök életükben egyaránt.

Azért él bennünk Krisztus. Nemcsak a megszentelő kegyelemmel, az isteni élet éltető szellemével, de szentségileg is — mint égből alászállott kenyér, hogy övéit a természetfölötti életben megtartsa és gyarapítsa.

Krisztus apostolaitól elválaszthatatlan a megszentelő kegyelem és a bennük élő s velük dolgozó Úr Jézus.

Istenadta hivatásuk éppen az, hogy hordozzák és dicsőítsék Krisztust testükben-lelkükben — és szolgálják az Istent főnségesen, életükkel, minden tehetségükkel.

Akiknek új világot, Krisztus természetfölötti lelkivilágát kell képviselniük e sárfészek testies őstönemberei között, azért kapják az Atya és Fiú Szentlelkét, hogy Isten-gyermekei és igazán Jézus testvérei lehessenek.

Az Isten országának előkészítését és megdicsőítését kell végezniük önmagukban és felebarátuk lelkében — Jézussal együttesen.

Amit gondolnak, terveznek, végeznek, szenvednek vagy elviselnek — azt mind Jézus nevében kell tenniük — Jézus szellemében, Jézus nevében és szeretetével — hálát adva az Atyának: mindent az ő nagyobb dicsőségére.

Krisztusban Testvérem! Ismered-e Saulnak Pál-fordulását? Érted-e, hogyan lehet Jézus üldözőjéből az Úr választott edénye és a nemzetek legbuzgóbb apostola?

Megfontoltad-e már valamikor, mit jelent Szent Pálnak eme meggyőződéses nyilatkozata: Nekem életem a Krisztus és meghalnom nyereség? ... Krisztus szeretete sürget, nem hágy nyugton ... nekem hirdetnem kell az evangéliumot, hogy mindenki megismerje és megszeresse Krisztust ... mert Nélküle nincs élet, boldogság ... Jézus az enyém és én az övé vagyok elválaszthatatlanul ... engem semmi el nem választhat Krisztustól, sem élet, sem üldözés, de még a halál sem ... Aki nem szereti a mi Urunk Jézus Krisztust, átkozott legyen ... Élek én, de már nem is én élek, hanem él bennem Krisztus.

Megérted-e, Testvérem, hogy Jézus jelenléte mindenhogyan más életet jelent benned is, veled is? Benned ki kell fejlődnie a Krisztus szíve és akarata szerinti lelkiéletnek; veled pedig meg kell indulnia annak a kegyelmi élet kiáradásának, amely elválaszthatatlan Jézustól és az ő tökéletes szolgálatától.

Isten sokféleképpen, de emberekkel is hívja a bűnösöket és jóakaratókat Isten ismeretére és szent szolgálatára.

Hogy te is alkalmas eszköze és apostola lehess az Istennek, először is benned kell megvalósulnia a krisztusi szép és tökéletes életnek. Isten kegyelméből és a te őszinte, határozott jóakaratodból.

Az Isten kegyelme szüntelenül megszentelődéseden dolgozik, napi munkáidnál, küzdelmeidnél, áldozataidnál, a bűnbánat szentségében, de különösen Jézus szent áldozatánál — a szentmisében és a szentáldozásnál.

És én azt kérdelek tőled: Te is arra törekszel munkád közben, hogy az a verejtékes kenyérkeresés megszenteljen téged? Imádságodban azt kéred-e, hogy jól megértse az Isten akaratát és minél szívesebben átadja magadat az Úrnak? Küzdelmeidet valóban annak tartod-e, hogy az nem másra való, minthogy közelebb vigyen Istenhez és az ő szeretetéhez? Önmegtágadásaidat, mindennapi keresztjeidet, testi-lelki megpróbáltatásaidat, szenvedéseidet úgy becsüled-e, mint a szenvedő Jézus keresztjének drága szilánkjait? A bűnbánat szentségében töredelmes lélekkel és alázatos szívvel kéred-e, hogy a szelíd és alázatosszívű Jézusé lehess egészen? A szentmisében följajánlaskor: megérted-e, hogy a kenyér és bor áldozatához te is hozzátartozol — mint Istennek élő, szent és kedves áldozata? Neked is egészen Jézusba kell temetkezned, miként a borral elválaszthatatlanul összevegyül a beléje csöppentett víz? — A szentmise átváltozása csak azt mondja neked: „Most lett a kenyér Krisztus testvé, most vált a szinbor Jézus vérévé?” Nem sürget arra, hogy Istenben átváltozzál te is — és ezután más emberré légy? A szentmise megemlékezése élőkről, holtakról, szenvedő lelkekről és dicsőült szentekről: nem váltja-e ki belőled a szentség után való komoly vágyódást és a lelkekért való odaadást? Az Úr imádsága nem a lelkedből szól-e? Miatyánk, téged kér esengve a te hűtlen gyermeked. Mindenütt vagy, de különösen a mennyország dicsőségében érezteted szeretetedet és boldogságodat. Úgy-e engem is oda vársz: az Isten-gyermekeinek otthonába? Akarod, hogy oda törekedjem: szenteljem meg a nevedet magamban és másokban. Úgy dolgozom a lelkemen, hogy az Isten országa legyen: az igazság, a béke és az öröm országa, a Szentháromság kedves hajléka — és azzá legyen minden ember lelke is. Minden nap táplálsz, erősíted elmémet, testemet-lelkemet, hogy megtehessem minden kötelességemet. Bocsásd meg minden bűnömet, mert tiszta szívet, szeplőtelen lelket akarok Hozzád emelni mindennapi isteni szolgálatommal. Én is szívvel megbocsájtom felebarátom minden hibáját, gyarlóságát, ellenem elkövetett gonoszságát, — csak légy Te is kegyes Bírám. Az élet kísértéseiben, megpróbáltatásaiban légy velem — isteni hatalmaddal, nehogy hűtlenül elhagyjalak. Szabadíts

meg minden gonosztól, kivált a világ szellemétől: az élet kevélységétől, a test bűnös kívánságaitól és a szemek kapzsiságától.

Minden úgy legyen, hogyan Te akard. — Isten Báránya, vedd el bűncimet és mindegyikünk bűnét. Irgalmazz nekünk és add meg lelkünknek a Te békédet, hogy lelkünk Benned éljen és örüljön. Ne hagyj elszakadni Tőled — érzéketlen, fásult, bűnös lélekkel.

Mennyei kenyeret adsz nekünk. Önmagadat adod, nekünk. Jöjj hozzám és légy velem mindig. Benned, Veled és Érted akarok élni — mindörökké. Add, hogy egészen a Tied legyek.

Mivel viszonzozzam, Jézusom, nagy szeretetedet? . . . «Maradj meg a szeretetemben.»

A gödöllői jamborrécén egyik szentéletű cserkészparancsnokot sokszor fölkereste egy japán pogány cserkésziszt. Egy alkalommal őszintén bevallja magyar kollégájának: «Tanár út, önnél érezni lehet az Istent». Jóra fogékony lelke megragadja az Isten kegyelmét, megismeri szent hitünket, katolikussá lesz és mint lélekben ujjászületett Isten-gyermek, hálás szívvel viszi haza annak a magyar cserkésznek az emlékét, aki megmutatta neki és megszerettette vele a gondviselő, segítő és boldogító Istent, — és az ő legdrágább földi kincsét: az Isten-gyermekét.

Talán te nem lehetnél ilyen apostol? Csak maradj meg Jézus szeretetében — és akkor tudsz apostolkodni.

Dezső István.

OLTÁRVIRÁGOK.

A szentmiseáldozat.

a) Minden imádság közt legkiválóbb az áldozat (S. Th. 2, 2. q. 85), mert legtökéletesebben fejezi ki az imádság négy összetevőjét.

Krisztus a kereszten végtelen értékű áldozatot mutatott be, mikor önmagát ajánlotta fel áldozatul Istennek. Áldozatos lelkülettel, megalázódással, engedmességgel életét adta oda, vele elismerte Isten végtelen felségét, kifejezte hódolatát, háláját, engesztelést nyújtott bűneinkért és végtelen érdemeket szerzett. Keresztáldozatát állandósítani akarta, azért rendelte a szentmisét, hogy Istent állandóan megdicsőítse és érdemeit reánk kiáraszsa. A szentmisében Krisztus vérontás nélkül, de ugyanazzal az *áldozatos érülettel* adja testét-vérét áldozatul, ahogyan a kereszten adta, mikor vérét ontotta. Ebben a tényben van a szentmise áldozati jellege. A mennyei Atyának végtelen tetszése telik ebben az áldozatos lelkületben, mi pedig megszentelődünk benne (Zsid. 10, 10). Mikor Krisztus elrendelte, hogy a szentmiseáldozattal az ő emlékezetét elevenítsük meg (Lk. 22, 19), egyúttal azt akarta, hogy áldozatába valamennyien bekapcsolódjunk. Odaadta magát Egyházának, hogy ez az ő áldozata is legyen, az áldozat az ő papjainak közvetítése által történjék, és a feláldozásban minden hive tevékenyen részt vegyen.

Mikor a szentmisében a pap konszekrál, s végbemegy az átváltozás csodája, érezzük át élő hittel ennek a titoknak jelentőségét. A kenyér és bor állaga átváltozik Krisztus testvé-vérévé. Krisztus megjelenik az oltáron állagi jelenléttel. Mint a megtestesüléskor és a kereszten, itt is megdobbán a Szíve: Ime, Atyám, jövök, hogy teljesítsem akaratodat (Zsid. 10, 9.). Ebbe az áldozatos érzelmébe nekünk

is bele kell kapcsolódnunk. Hódolattal, hálás szívvel, bűnbánó és bizó lélekkel feláldozzuk Istennek magunkat és mindenünket, amik vagyunk és amink van, testünket, lelkünket, életünket, cselekedeteinket és szenvedéseinket. Ez az odaadás a mi konzekrációnk, önfelajánlásunk. Áldozatos lelkületünket aztán egyesítjük Krisztus Szívével, aki azt a saját áldozatába kapcsolva mutatja be Atyjának. Az áldozat bemutatása a pap közvetítése által történik, akivel együtt szent közösségben az Egyház minden tagja is bemutatja az áldozatot.

A felséges csendben, mely az átváltozás pillanatában az oltárra borul, az Úrfelmutatás szelíd csengetyűszavában csendüljön ki áldozatos érzelmünk. S mikor a pap felmutatja a szent testet és vért, irányítsuk imádással és bizalommal

«Részlet a pápai Oltáregyesület kiállításáról.» (A pápai zöld-arany brokát ornátus és a váci püspöki kápolna oltárterítőjével.)

tekintetünket az Úrra. Szívünk örömtől ujjong és az élmény emléke elkísér egész napra : Láttuk az Urat ! (Ján. 20, 25.) Hát még ha magunkhoz is vettük!

b) A szentmise áldozati cselekményét az Egyház változatos *szertartásokkal*, mint sokszínű rózsacsokorral övezi, hogy az oltár áldozata mint isteni dráma játszódjék le szemünk előtt. Cselekmények, mozdulatok és imák előzik meg és követik az áldozat lényegét ; az előzmények a felajánlásban, a kísérő szertartások az áldozásban érik el tetőpontjukat. Mind arra szolgálnak, hogy a titkot szemléltessék, Istent megdicsőítsék, a hivekben pedig az áldozatos lelkületet ápolják.

A szertartásos cselekmények jelképes tények, mélyértelmű jelentőséggel. Minden mozdulatnak, meghajlásnak, térdhajtásnak, kézfelemelésnek, az oltár-csóknak megvan a maga értelme, jelképes beszéde. Ha behatolunk az értelmükbe, szent gondolatokat és érzelmeket keltenek bennünk. Ha nem teszünk egyebet, mint néma figyelemmel kísérjük őket s a nyomukban támadt gondolatokat és érzelmeket elmélkedésre váltjuk : az áldozatban méltóképpen részt vettünk és a szentmisét «becsülettel hallgattuk».

Ha még bensőségesebben akarunk a szentmisébe kapcsolódni, akkor a szentmise imádságait is együtt mondjuk az áldozópappal egészben vagy kivonatban, ahogyan az értelmi képességünk bírja. A szentmise liturgikus imái a legszebb szóbeli imák, melyekben a Szentlélek szava hangzik és az Egyház szerető jegyesi szíve dobog. Rövid, tömör, tartalmas mondatokban a hit igazságai és csodálatos szépségei tárulnak fel, a szeretet lelkendezése, a bűnbánat fájdalma, a bizalom öröme csendül ki belőlük. Ha nem tudjuk is teljesen kimeríteni értelmüket, mondjuk mégis figyelemmel, egyesülve az Egyház szándékával, hogy ugyanazt akarjuk kifejezni velük, amit az Egyház. Így nemcsak hallgatjuk a szentmisét, hanem együttal „mondjuk” s az áldozatban tökéletesen közreműködünk.

Legyen a szentmise a *lelki életünk középpontja*. Vasárnap és ünnepen szigorú parancs kötelez rá, hogy részt vegyünk az áldozatban. Az Egyház azonban naponként bemutatja az oltár áldozatát, és azt óhajtja, hogy hívei is naponként mentől nagyobb számban állják körül az oltárt. A parancs teljesítése keresztény voltunk elemi kelléke; az óhaj teljesítése a keresztény tökéletesedés hathatós eszköze. Járjunk fel naponként a titokzatos Kálváriára, vegyünk részt az áldozatban a Szent Szűz és Szent János kálváriai érzelmeivel. Szakítsunk mindennap friss virágot az oltárról, tűzzük keblünkre mint illatos mirrhacsokrot, hogy megszentelve, megerősödve Krisztus áldozatos lelkületével járjuk életünk útját.

KRÓNIKA.

Az oltáregyesület kiállításáról csak a legboldogabb örömmel emlékezhetünk meg. Először azért, mert folytonos rettegésben készültünk rá és mégis megtarthattuk. Másodszer azért, mert olyan anyagot állíthattunk ki, amely szolidaritásával, célszerűségével és a benne megnyilvánuló izléssel és az elhelyezés ügyes kompozíciójával minden látogató megelégedését érdemelte ki. Harmadszor — s ez a legfőbb örömünk — eljött közénk bíboros főpásztorunk, aki kimondhatatlan kedvességével és jószágával boldoggá tette a megjelenteket. Még sohasem volt kiállítás megnyitásonkon annyira sugárzó öröm, mind a mostani s ezt Öminenciájának kell első sorban köszönnünk.

A bíboros főpapot, aki Dr. Szepesi Ferenc szertartó és Esty Miklós pápai kamarás kormányfőtanácsos kíséretében érkezett — a kúrán lévő országos igazgató helyett — Dr. Mátrai ügyv. igazgató fogadta a papság élén, Esterházy Mária grófnő elnöknő, özv. Dr.

Kiss Aladárné alelnöknő és M. M. de Montaigne főnöknő társelnöknővel együtt. A kiállítás termében az oltárnál helyetfoglaló bíborost Dr. Mátrai köszöntötte, kiemelve beszédében azt a lelkiséget, amely a kiállított tárgyak mögött, rajtuk és bennük láthatatlanul ragyog, s amelyet az Úr Jézus mindenütt látni és érezni fog, ahová e tárgyak használatra mennek. — Dr. Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás válaszában az isteni élet fontosságát, a hozzá való lelkület kimunkálását hangoztatta és ajánlotta az oltáregyesület programjába.

Majd megáldotta és megszentelte a kiállított tárgyakat. Utána bemutatták Öminenciájának az oltáregyesület főmunkásait, a megjelent előkelőségeket és jötevőket. Megmutatták Székely Gyula prelátnak apostoli kormányzósági helynöknek ajándékát, a gyönyörű erdélyi sodronyomános, drágaköves és gyöngyös szépséges kelyhét, amelyet az Örökimádás templomnak adott. Be-

mutatták *Olcsvay Géza* grafikonjait, amelyek az oltáregyesületnek az országban való elterjedését egyházmegyénként (összesen 975 alakulat) ábrázolták és az utolsó tíz évben a szegény templomoknak jutott segítségek mértékét mutatták be kifejezően és művésziessen.

Azután a sekrestyébe ment *Öminenciája* és egyházi ruhákat öltve, fényes asszisztenciával az oltárhoz vonult és áldást adott a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

Áldás után *Öminenciája* tisztelőre Esterházy Mária grófnő teát adott, amelyen az egész központi választmány és az asszisztáló papság is résztvett.

Elnöknők kitüntése. XII. Pius pápa *Öminenciájának* előterjesztésére Esterházy Mária grófnőt a «Pro Ecclesia et Pontifice» érdemrenddel tüntette ki. A kitüntetést *Mihalovics Zsigmond* az A. C. orsz. igazgatója adta át a grófnőnek, akinek nevében Dr. Mátrai ügy. igazgató üdvözlő beszédében köszönte meg *Öminenciájának*. A hercegprímás válaszában kiemelte, hogy Esterházy Mária grófnő pár éves elnöksége alatt az oltáregyesület új lendületet vett és nagyszerű eredményeket ért el. A Központban nagyon jól tudják, mit jelent a «nőknek adható legnagyobb kitüntetés» és mennyire érdemes rá az elnöknő grófnő, aki az oltáregyesület minden ügyével törődik és a kongresszust előkészítő munkában a legaktívabban részt vett. Szívből gratulálunk a szentségi Úr Jézus ügyét nagy szeretettel szolgáló elnöknőnek magas kitüntetéséhez és azt kívánjuk neki, hogy ezt a kitüntetést sokáig viselje jó erőben és egészségben állandó lelki békében és boldogságban az Oltáriszentség ügyének eredményesebb szolgálatában.

Kiállításunk alkalmából Esterházy Mária grófnő elnöknő, 1 fekete selyem kazulát, 1 fekete díszes feloniont adományozott az Oltáregyesületnek.

Pápán tízéves multa tekint vissza az oltáregyesület. Mindig nagyszerűen dolgozott az általa készített tárgyak a központi kiállítás gyöngyei voltak. A jubileumi közgyűlésen megjelent *Czapik Gyula* dr. veszprémi püspök is, aki éppen a bérálás szentségét osztotta ki a pápai híveknek. Pünkösöd hétfőjén d. u. 4 óraker az irlgalmis növérek zárdájában a megyéspüspök úr megáldotta a kiállított tárgyakat, amelyek között volt a pápai templom részére készült egy zöld és egy lila-brokát ornátus, nagyon finom csipkék, pompás izléssel készült cibóriumköpenyek és remek hímzésű stóla. S minden névtelenül az áldozatos szeretet talaján jött létre.

A közgyűlésen az országos központ képviselőjében Dr. Mátrai Gyula pápai kamarás ügy. ig. jelent meg, aki az oe. hivatásról — mindig jelen lenni az Úrnak — mondott lelkes beszéd után átnyújtotta az elismerő díszoklevelet a jubiláló egyesületnek. A mostani kiállítás egész anyagát — kivéve természetesen a saját templomunknak készített terítőket és ornátusokat — Központunknak küldötték meg: A küldött tárgyak a következők: 6 drb miseruha a hozzávaló mellékrészekkel, 28 drb mise-ing, 18 drb karing, 23 drb cibórium-köpeny aranyhímzéssel és tűfestéssel, 3 drb oltárterítő, 28 drb kehelyfedő, 120 drb kehelykendő, 50 drb kéztörölő, 6 drb kis terítő cibórium alá, 18 drb cingulum, 11 drb stóla, 12 drb vállkendő, 22 drb korporálé, 6 drb korporálé a burzában, 12 drb kis terítő a beteglátogató burzához, 6 drb fehér burza aranyhímzéssel, 6 lila burza, 1 drb keresztzemes hímzés miseruhához, 1 drb album, rajzokkal.

A Központ itt is leghálásabb köszönetét nyilvánítja az igazán minden más oltáregyesületet felülmúló segítségért, melyet a pápaiak voltak szívesek — rajta keresztül — a szegény templomoknak küldeni.

IMASZÁNDÉKUNK

„Jézus szíve engesztelésében!”

Az Úr Jézusról Szent Pál azt mondja, hogy mindig az engesztelésnek él. Prohászka — a boldogult fáklya-lelkű — püspök úgy képzel, hogy az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben mintegy a világ bűnei és kihívó gaztettei előtt áll, mennyei Atyjának mutatva sebeit és érdemeit és a Szívében mintegy kehelyben nyújtja oda mindazt az engesztelést, amit a hívek néki felajánlanak. Akárhogyan próbáljuk is megvilágítani az Úr engesztelését az bizonyos, hogy Ő «tüzet jött bocsájtani a földre» az igazi szeretet tüzét és azt akarja, hogy ez a tűz égjen, aki az Ő híve, az Vele együttérezzen, és Vele tartson az engesztelésben. Ne szigeteljük el magunkat, amikor engesztelni akarunk, hanem igazi katolikus lélekkel keressük azt a módot, amely az egész Egyház fejének — Krisztusnak — mindenkire kiáradó légtétele és engesztelésében elmerülve, mint az Úr szenvedése «hézagainak» pótléka jelenik meg a mennyei Atya szeme előtt Krisztus folytonos és örökké tartó jóvátételében.

Az Úr figyelmeztet is erre, mondván: «Nélkülöm semmit sem tehettek», «Maradjatok Énbennem», mert amint a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt, csak akkor, ha a szőlőtől marad, hasonlóan ti sem, ha csak bennem nem maradtok». De hogyan történjek ez?

Mikor engesztelő cselekedetet akarunk végezni (legyen az akár imádság, akár szentáldozás, akár kimondottan valami jócselekedet), mindannyiszor rá gondolunk arra, hogy ennek, amit én most az Úrnak adok, helye van az Ő engesztelésében, helye van az Ő Szívében. S én oda akarom tenni a helyére. Nem akarom a magaménak tartani, hanem — mint a felajánlás előtt a csepp vizet a pap a borbá — én is belecseppentem az én szegény kis engesztelés-cseppemet az Úr Jézus Szívében kimeríthetetlen tengerként áramló és folyton az ég felé tartó engesztelés Óceánba, hogy abban elvegyülve, az Úr Jézusével tökéletesedve jelenjék meg a mennyei Atya előtt.

Oltáregyleti imaóráinkat, engesztelő szentáldozásunkat is egy ilyen, az Úr Jézus Szívébe ejtett «engesztelés cseppnek» tekintjük, és örülünk annak, hogy azt a cseppet is produkálhatjuk. Imádási óráinkon júniusban külön is imádkozunk azért, hogy minél többen akarjanak egyesülni az Úr Szíve engesztelésével. — Hisz oly mérhetetlennek kell lennie a világon a bűnnek, ha Isten mindazt hagyja történni, ami a világon most folyamatban van. — Mi bűnösök, magunk mit is adhatnánk a mennyei Atya elé, csak «a mi Urunk Jézus Krisztus által» tudunk Neki valami kedveset és értékeset nyújtani. Így biztosan elfogadja, így a mi tökéletlenségeinket nem látja, csak azt, hogy az Ő «szerelmes» Fiának Szívében látja s az Ő «Szíve lángjainak» szárnyán jut el hozzája engesztelésünk. —

Igy engeszteljünk júniusban!

* * *

Teljes búcsú: Jún. 1. (Mária szeplőtelen Szíve ünnepe!), jún. 6, jún. 7, jún. 24, jún. 29., a közös ájtatosság és összejövetel napján, az egyéni imádási óra napján, egy tetszés szerinti napon. E hónap az év első felének vége, ajánljunk fel egy szentáldozást az elhunyt Őe tagokért. Ezért is külön teljes búcsú jár!

Becsüljük meg nagyon a búcsúkat, amelyek által lelki amnesztiában részesülünk. (Amnesztia megkegyelmezés, mint pl. amilyen a Kormányzó úr öfömméltósága gyakorol a büntetésüket töltő, a javulás útján levő bűnösökkel.)

* * *

A június folyamán minden Őe tag akár közösen — akár egyénileg — ajánljon fel egy imaórát vagy szentáldozást a világ békéjéért.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**